

به تولید ادامه می‌دهیم

اشاره:

مهندس کریمی اعتقاد دارد که «تفکر اغلب مدیران ارشد کشور، تولید محور نیست و اهمیت چندانی برایشان ندارد که کارگران به فعالیت خود ادامه دهند یا خیر! در حالی که اگر ۳-۵ میلیارد دلار به صنعت نساجی تزریق شود؛ شاهد تحولات عظیمی در این صنعت اشتغال‌زا و با سابقه خواهیم بود.» وی، یکی از بزرگ‌ترین مشکلات فعلی واحدهای نساجی را کمبود مواد اولیه می‌داند و می‌افزاید «با افزایش نرخ دلار و رونق صادرات، مجتمع‌های پتروشیمی ترجیح دادند تولیدات خود را صادر نمایند، به همین دلیل واحدهای پائین دستی از جمله نساجی با محدودیت دسترسی به مواد اولیه (به خصوص POY) روبرو شده‌اند.» رئیس هیئت مدیره نخ الوند اذعان می‌دارد «راهکار موثر دولت لااقل در بخش تهیه مواد اولیه پتروشیمی این است که دخالتی در قیمت‌گذاری نکند و اجازه دهد تشکل‌های بخش خصوصی به صورت مستقیم با مسئولان پتروشیمی مذاکره نمایند و در مورد قیمت مواد اولیه به توافق برسند.» وی در بخش دیگر این گفت‌وگو یاد آور می‌شود «به آینده امیدواریم و به تولید ادامه می‌دهیم. امیدوارم به زودی شاهد گشایشی در تولید و صنعت کشور باشیم...»

گفت‌وگو با مهندس محمدرضا کریمی - رئیس هیئت مدیره شرکت نخ الوند

۴ بیوگرافی و فعالیت در صنعت نساجی

بنده فارغ‌التحصیل مقطع کارشناسی مدیریت نساجی از دانشگاه مدیریت شهید عباسپور هستم. با توجه به این که صنعت نساجی حرفه خانوادگی ما محسوب می‌شود؛ از دوران دبیرستان یعنی سال ۱۳۷۵ فعالیت خود را در این صنعت شروع کردم و تا امروز به آن ادامه داده‌ام. شرکت نخ الوند به‌عنوان یکی از تولیدکنندگان نخ پلی استر و نایلون رنگی در ایران، سال ۱۳۵۹ با نام تجاری «لیف نیت» تأسیس شد و در سال ۱۳۷۹ نام تجاری خود را به نخ الوند تغییر داد.

این شرکت در حال حاضر به تولید نخ نایلون (نمرات ۴۰ و ۷۰ و ۱۰۰) به صورت خام و رنگی (تک-دولا) جهت مصارف کالاهای پزشکی و بهداشتی، نخ اسپاندکس (نخ پلی استرکش) رنگی و خام از نمره ۷۵ الی ۶۰۰ مشغول است. از دیگر محصولات می‌توان به نخ پلی استر از نمره ۷۵ الی ۱۸۰۰ نام برد که به صورت اینترمینگل، کومینگل، صفرتاب و ساده قابل تولید است.

محصولات نخ الوند کاربردهای گسترده‌ای در روکش

صندلی خودرو، انواع پارچه‌های رومبلی و پرده‌ای، پارچه‌های ظریف مانند ساتن، کرپ، انواع پارچه‌های پیراهنی، ملحفه، تریکو و انواع پارچه‌های تترن، نوار پرده‌ای، فاستونی، ماتتویی، روفرشی، سجاده، پتوی مسافرتی، پارچه جین کش، برزنت، فیلترهای صنعتی و فرش ماشینی (برای نخ‌های پلی استر ضخیم) دارد.

۴ در حال حاضر وضعیت صنعت نساجی را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

تولید و تهیه مواد اولیه یک مقوله است و فروش و وصول مطالبات، مبحث جداگانه‌ای است که نیازمند نیروهای حرفه‌ای و متخصص می‌باشد. اغلب کارخانه‌های نساجی دارای ماشین‌آلات و دستگاه‌های قدیمی در خطوط تولید هستند در حالی که برای مثال حجم تولید یکی از کارخانه‌های مطرح و معتبر در کره جنوبی، روزانه هزار تن POY است و تمام مراحل تولید با کمک روبات انجام می‌شود. مشخص است چنین کارخانه‌ای در دنیا فروش بسیار بالایی را به خود اختصاص می‌دهد و هیچ‌گونه مشکلی در زمینه تهیه

مواد اولیه، تولید، بسته بندی و ارسال محصولات خود به اقصی نقاط دنیا ندارد. اما در شرایط فعلی، بهترین و موفق‌ترین کارخانه‌های نساجی کشور، توان تولید چنین حجمی را ندارند. اجرای طرح توسعه‌ای نیز نیازمند سرمایه‌گذاری‌های کلان و امکان دسترسی به تکنولوژی‌های پیشرفته است. اردیبهشت امسال در حاشیه بازدید از نمایشگاه ITM ترکیه، مذاکراتی با یکی از سازندگان مطرح ماشین‌آلات تکسچرایزینگ (سوئیس) انجام دادیم و مدیران این مجموعه قیمت یک دستگاه معمولی را با احتساب هزینه حمل و نقل، بسته بندی و آموزش به پرسنل ۶۰۰ هزار یورو اعلام کردند که هزینه بسیار سنگینی برای ما بود.

نکته دیگر این که تفکر اغلب مدیران ارشد کشور، تولید محور نیست و اهمیت چندانی برایشان ندارد که کارگران به فعالیت خود ادامه دهند یا خیر! در حالی که اگر ۳-۵ میلیارد دلار به صنعت نساجی تزریق شود؛ شاهد تحولات عظیمی در این صنعت اشتغال‌زا و با سابقه خواهیم بود. متأسفانه در شرایطی شاهد بی‌توجهی دولتمردان به صنعت نساجی هستیم

است، لذا عرضه به واحدهای پایین دستی کشور را کاهش دادند. پس در گام نخست باید عملکرد مجتمع‌های پتروشیمی به صورت روشن و شفاف اعلام گردد تا تولیدکنندگان بدانند در چه شرایطی به فعالیت می‌پردازند و امکان برنامه‌ریزی برای تهیه مواد اولیه را داشته باشند.

راهکار موثر دولت لااقل در بخش تهیه مواد اولیه پتروشیمی این است که دخالتی در قیمت‌گذاری نکند و اجازه دهد تشکلهای بخش خصوصی به صورت مستقیم با مسئولان پتروشیمی مذاکره نمایند و در مورد قیمت مواد اولیه به توافق برسند. به خاطر قدیمی بودن و استهلاک قطعات، میزان ضایعات کارخانه‌های نساجی بسیار بالاست و این موضوع یکی از مشکلات واحدهای تولیدی محسوب می‌شود و نقش موثری در تحلیل بنیه اقتصادی صنعت و از بین رفتن سرمایه‌های ملی کشور ایفا می‌کند.

در مجموع باید عنوان کنم ما تولیدکننده‌ایم و باید بتوانیم چشم‌اندازی برای آینده فعالیت‌های اقتصادی خود متصور شویم؛ اما شرایط به اندازه‌ای مبهم و غیرشفاف است که امکان برنامه‌ریزی روزانه نیز میسر نیست. البته علی‌رغم تمام مسائل و مشکلات به آینده امیدواریم و به تولید ادامه می‌دهیم. امیدوارم به زودی شاهد گشایشی در تولید و صنعت کشور باشیم...

با این شرایط، توجیهی برای تولید باقی می‌ماند؟

متأسفانه خیر. شرایط کار در صنایع مختلف به اندازه‌ای سخت شده که بسیاری از واحدهای صنعتی توان ادامه کار را از دست داده‌اند و تعطیل کرده‌اند. کما این که یکی از تولیدکنندگان قطعات خودرو، هفته پیش تعداد نیروی انسانی شاغل خود را از هزار و ده نفر، به صد نفر کاهش داد ... مسئولین امر همچنان بی‌توجه به تولید هستند و برنامه‌های موثر و کارآمدی برای رفع مشکلات تولید تدوین نمی‌کنند. دی ماه ۱۳۹۶، ۹۹ تن چپس مورد نیاز را از بورس کالا خریداری کردیم اما در حال حاضر قیمت همین محصول پنج برابر افزایش پیدا کرده است! مواد اولیه خون کارخانه‌هاست اما اگر این خون به دلایل مختلف در رگ‌ها جاری نشود؛ تولید چه سرنوشتی پیدا خواهد کرد؟!

دولت برای بهبود وضعیت آشفته تولید، در گام نخست چه اقداماتی باید انجام دهد؟

به مجتمع‌های پتروشیمی اعلام شد که اجازه ندهید نرخ‌ها بالا رود و آنها نیز ظاهراً پذیرفتند. مواد اولیه پتروشیمی را براساس نرخ جهانی صادر می‌کردند و درآمد حاصل از صادرات را به دولت بازمی‌گرداندند اما پس از مدتی متوجه شدند ادامه این روند به ضررشان

که تسهیلات قابل توجهی به یکی از کارخانه‌های تولیدکننده قطعات بتن، جداول بتنی، کانال‌های آب، سقف‌های پیش ساخته، اعطا می‌شود. بیشتر کارخانه‌های نساجی با اتکا به سرمایه شخصی مدیران به حیات خود ادامه می‌دهند و در بحران‌های مختلف مالی، با مشکلات متعددی در زمینه تأمین نقدینگی روبرو می‌شوند.

یکی از بزرگ‌ترین مشکلات فعلی واحدهای نساجی، کمبود مواد اولیه است که به عنوان یک بحران جدی شناخته می‌شود. با افزایش نرخ دلار و رونق صادرات، مجتمع‌های پتروشیمی ترجیح دادند تولیدات خود را صادر نمایند، به همین دلیل واحدهای پائین دستی از جمله نساجی با محدودیت دسترسی به مواد اولیه (به خصوص POY) روبرو شده‌اند، این روند تا جایی ادامه پیدا کرد که برای مثال تقاضا ۶ هزار تن و عرضه مواد ۸۰۰ تن است. طی ۴۵ روز اخیر، با برداشتن سقف قیمت مواد پتروشیمی، یک‌باره قیمت چپس کیلویی ۲۴ هزار و ۵۰۰ تومان اعلام شد در حالی که قیمت قبلی آن ۴۲۰۰ تومان بود! در نهایت علی‌رغم رکود بسیار شدید، با دردسر و مشقت فراوان و حجم نقدینگی بالا توانستیم مقدار کمی مواد اولیه (POY) تهیه نماییم.

